

forforskjellige Eventualiteter, og det vil naturligvis være min ansvarfulde Opgave, ligesom jeg skal offere dem al min Kraft og Tid, at faae taget saa betryggende Bestemmelser, at vi ikke i saa Henseende skulle udsættes for noget Tab.

Rirk: Det er jo altid en Beroligelse, hvad den høitærede Minister sigst udtalte, og naar jeg ikke havde de andre Grunde at vedføje, skulde det næsten bevirke, at jeg vilde stemme for Loven, men jeg veed ikke, hvorfor den skal gjøres saa store Opoffelser, hvor Forbelen aldeles ikke staaer i Forhold dertil. Man har peget hen baade paa Norge og Sverrig og meent, at de skulde faae en forøget Forbindelse med os, men det vil slet ikke blive Tilfældet; Sverrig har for lang Tid siden ordnet sig; det har hele sit Næt i Orden, og det har kunnet gjøre det. Det har en Dampstiftsforbindelse fra Ystad med Wismar og Lübeck og derefter har det bygget sine Jernbaner. Hvis den danske Jernbane nogensinde kommer istand og bliver sat i Forbindelse med den holsteenske, gaae de den saameænd forbi. Hvad skulde bevæge dem til at gaae en saa lang, besværlig og kostbar Vej? Det koster ikke Lidet at forsende Varer paa Jernbaner; Fragten derpaa er meget høi, og skal den nedsættes, saa at den kan concurrere med Dampstiftsfragten, vilde Jernbanen aldeles ikke kunne svare Regning; det er en Umulighed, saaledes stiller det sig idetmindste for mig. Man paabærsaaber sig alle disse mange indirecte Goder, som man mener, at der vil komme, men deraf har jeg aldrig seet Noget, uden, som den høitærede Minister meente, at vi faae Postkassen noget tilbligere, og at Folk, hvis Tid var meget kostbar, da deres Tid er Penge, komme hurtigere frem. Men der er ikke saa mange indirecte Fordele, at de kunne opveie det Pengetab, som Staten udsættes for, især paa en Tid, hvor vore Bidrag i forskjellige Retninger, som jeg tillod mig at høre, ikke ere ubetydelige og ikke ville blive formindskede, men snarere forstørrede. Jeg vil f. Ex. henpege paa et Punkt, nemlig Marinen; den trænger vistnok til et meget stort, et meget forøget Bidrag for at komme paa en saadan Fod, at vi kunne maale os selv med Tydskland, Preussen. Det er min Mening,

og naar vi anvende Pengene dertil, troer jeg, at de lettere bedre anvendes end paa et Foretagende, der giver et saa sikkert Tab, men en saa uviss Indtægt, at jeg ikke kan pine den. Jeg vilde gjerne gaae ind derpaa, men jeg troer ikke, at vi have Evne eller Naad dertil, allermindst i et saa kritisk Tilfælde som nu.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg troer, at vor Marines Tilstand er saa bekendt, at det ikke kan indvies noget skabeligt Indflydelse, at den nærede Landstingsmand nedsætter den (Hør! Hør!).

Rirk: Det er langt fra, at jeg nedsætter den, men jeg troer, at vi kunne anvende Pengene fra Kongerigets Kasse bedre dertil. Det er noksom bekendt, hvor dygtig en Marineminister der nu sidder tiltroes; han lader Intet tilbage at ønske, men jeg troer, at man har været altfor karrig med at bevilge Summer til Marinen.

Indenrigsministeren ad interim: Den ærede Landstingsmand udtalte sig om Forholdet imellem vor Marine og den preussiske. Jeg troer ikke, at Nogen, der kender vor Marine, vil bifalde hans Opfattelse (Nei! Nei!), men naar En i Landets Landsting udtaler en saadan Mening, kunde dog En eller Anden troe, at det havde Noget paa sig.

Rirk: Nei, det maa Ingen troe; det har ikke Noget paa sig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, afstemtes Sagens Overgang til anden Behandling og vedtoges eenstemmigt med 40 Stemmer.

Lehmann: Jeg troer, at efter Sagens Stilling vil det være hensigtsmæssigt og maaskee endogsaa den eneste Vej, hvorpaa vi hurtigt kunne komme til en ønskelig Afgjørelse, at der gives Leilighed til en Conference mellem et Udvalg fra Landstinget og den høitærede Minister, og efter den Stemning, der fra alle Sider er udtalt om Sagen, er jeg overbevist om, at det ikke vil opholde Sagen, men at den vil